

Arrest

nr. 80 377 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2008 in het Rijk aangekomen en heeft op 3 september 2008 een asielaanvraag ingediend.

Op 17 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt ingetrokken.

Op 5 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 30 juni 2010 bij arrest nr. 45 882 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 mei 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rolnr. 74 590).

Op 7 oktober 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. De beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.I. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 07.10.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 03.09.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 05.03.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 02.07.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 25.05.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 07.06.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 07.10.2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van advocaat H.V. (...) dd. 22.09.2011 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een vonnis van de revolutionaire rechtbank van Shiraz dd. 30.09.2009 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene een bewijs van opleiding van Basidje en Sepah Pasdaran dd. 21.06.1982 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene in zijn brief dd. 22.09.2011 verklaart dat betrokkene zou hebben geweigerd te werken voor Sepah Pasdaran, waardoor betrokkene in de problemen zou zijn gekomen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om de bewering van de advocaat te staven. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank dd.13.06.2001 voorlegt gericht aan M.L.Y. (...), de vrouw van de betrokkene. Overwegende dat dit document niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene dit documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene in zijn brief verwijst naar het medisch attest van de vrouw van betrokkene in het kader van haar toegebrachte slagen. Overwegende dat dit document een faxdocument is en dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd.31.10.2011 voorlegt waarmee zijn documenten vanuit Groot-Brittannië opgestuurd zouden zijn geweest. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene

gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het document van de rechtbank meegegeven zou zijn geweest met iemand uit Groot-Brittannië die het vervolgens naar België opgestuurd zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders het bewijs van zijn opleiding van Basidje en Sepah Pasdaran en de oproepingsbrief van zijn vrouw teruggevonden zouden hebben toen ze verhuisden, waarna het door een vriend van de betrokkene meegebracht zou zijn geweest naar Gent. Overwegende dat de bovenstaande informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een 'rapport d'examen medical' dd. 06.10.2011 voorlegt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“DOORDAT,

Tegenpartij meent dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen op grond van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980. De voorgelegde stukken die werden neergelegd had verzoeker reeds kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen.

TERWIJL,

De opgelegde motivering moet in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn. Tegenpartij steunt haar weigering op artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980. Betreffende de toepassing ervan, kan gerefereerd worden naar arrest 57 933 van 16 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

(...)

Hierna worden deze voorwaarden toegepast op onderhavige zaak en zal blijken dat de voorwaarden vervuld zijn zodat tegenpartij de tweede asielaanvraag van verzoeker in aanmerking had moeten nemen en het dossier had moeten overdragen aan het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

Nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag:

Op 25 mei 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij legde hiertoe 3 documenten voor: een begeleidende brief van zijn raadsman, een fax van een waarschuwingsbrief van de rechtbank en een fax van een medisch attest.

In de begeleidende brief wordt gemeld dat verzoeker via zijn familie in Iran op de hoogte werd gebracht dat er een nieuw document is waaruit blijkt dat verzoeker naar de rechtbank moet gaan op straffe van een verhoging van de straf.

Tegenpartij beslist de aanvraag niet in overweging te nemen. Zij meent dat dit stuk niet kan worden weerhouden in het kader van artikel 51/8 van de wet daar de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Eind september 2011 komt verzoeker uiteindelijk in het bezit van het vonnis van de rechtbank van Shiraz waarbij hij wordt veroordeeld tot het ondergaan van onmenselijke praktijken (afhakken vingers en de rechtervoet). Hij dient vervolgens op 7.10.2011 een nieuwe asielaanvraag in en legt dit stuk voor, maar nu meent tegenpartij dat de voorgelegde stukken reeds hadden kunnen worden voorgelegd tijdens de behandeling van de vorige asielaanvragen en beslist zij opnieuw tot de niet in overwegingname van de aanvraag.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat tegenpartij spreekt over "vorige asielaanvragen". In de mate dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen, kan hiermee geen rekening worden gehouden aangezien verzoekers tweede asielaanvraag niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek. Het moment van de indiening van de vorige asielaanvraag is dan ook niet bepalend in de beoordeling van het nieuw element, maar enkel de behandeling van de eerste asielaanvraag welke ten gronde werd onderzocht.

Verder bepaalt RICHTLIJN 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in artikel 32 het volgende in verband met opeenvolgende verzoeken:

"3. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2. onder b.), bedoelde beslissing inzake dit verzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt Richtlijn 2004/83/EG.

4. Indien nu het in lid 3 bedoelde voorafgaande onderzoek nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG, wordt het verzoek verder behandeld overeenkomstig hoofdstuk II."

De richtlijn spreekt uitdrukkelijk over nieuwe elementen of bevindingen sinds de voorgaande beslissing ten gronde. Het vonnis welk verzoeker nu eindelijk heeft kunnen verkrijgen maakt een dergelijk nieuw element of bevinding uit.

Betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen:

In de beslissing van het CGVS van 17.4.2009 werd ondermeer gesteld dat:

"Uw bewering als zou u door de Algemene Rechtbank in deze zaak alsnog veroordeeld worden tot de amputatie van vingers en tenen is in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikten die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de algemene Rechtbank niet bevoegd is zich uit te spreken over Mohareb. Zij kan bijgevolg een dergelijke straf niet uitspreken. Deze bevoegdheid komt uitsluitend de Revolutionaire Rechtbank toe (...)"

In beroep tegen de afwijzing door het CGVS van de eerste asielaanvraag bepaalt het arrest 45 882 van 30 juni 2010 van de Raad in punt 2.13. het volgende (stuk 4):

"Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij door de Algemene Rechtbank veroordeeld zal worden tot een straf "die ontoelaatbaar is en die op zich het verlenen van het asielrecht aan verzoeker rechtvaardigt", wijst de Raad erop dat verzoeker gevlucht is in april/mei 2008 omdat hij op de hoogte werd gesteld dat zijn zaak zou voorkomen bij de Algemene Rechtbank in juni/juli 2008. De Raad heeft reeds opgemerkt dat verzoeker zich onttrokken heeft aan de normale procesgang van zijn rechtszaak en ook niet tegemoet is gekomen aan de schadeloosstelling van de twee juweliers, doch tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker over het vervolg op zijn veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank bi/zonder op de vlakte blijft, en ook in het verzoekschrift geen klaarheid wordt geschapen niettegenstaande in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een convocatie van het Hof van Beroep, dci 25/02/1387 (1 4/05/2008) die handelt over de beroepsprocedure die door zijn advocaat werd ingesteld naar aanleiding van het vonnis nummer 1326/86, genomen door de Algemene Rechtbank te Shiraz, heeft ingediend dit vonnis niet wordt voorgelegd en verzoeker zelfs geen melding maakt van een veroordeling. De Raad is derhalve van oordeel dat er een beslissing is genomen door de Algemene Rechtbank, anders zou er geen beroepschrift zijn, en verzoeker bewust de beslissing van de Algemene Rechtbank achterhoudt teneinde de asielinstanties te misleiden. Derhalve 'wordt verzoekers betoog in zijn "vijfde middel" over het al dan niet bevoegd zijn van deze rechtbank voor de beoordeling van "Mohareb" niet dienstig aangevoerd. Dat nog geen beslissing is genomen over een belangrijke vraag die nog aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling is een blote bewering van

zijn/wege en is niet geloofwaardig. Anno 2010 moe! verzoeker in de mogelijkheid zijn concreet en precies aan te geven wat er met zijn beroep tegen de beslissing van de Algemene Rechtbank is gebeurd en mag verwacht worden dat hij alle stukken voorlegt nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. wat in casu niet het geval is. Verzoeker diende per aangetekend schrijven een nieuwe oproeping in voor de Revolutionaire Rechtbank te Teheran en stelt dat 'nu de zaak (...) teruggezonden (werd,) naar de Revolutionaire Rechtbank kan de discussie op dit punt definitief worden afgesloten', 'de oproeping vermeldt duidelijk dat Mijnheer A nu wegens 'Mohareb' (i.e. strijder tegen God)' zal worden veroordeeld 'wat volgens het Iraanse Strafrecht kan leiden tot de doodstraf of tot amputatie van de rechtersvingers en linker/enen zodat hij 'wel degelijk een risico tot onmenselijke behandeling (loopt in geval van terugkeer', De Raad is van oordeel dat aan dit 'nieuwe stuk', een convocatie, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat het slechts een kopie betreft en omdat verzoeker zijn relaas, met betrekking tot het vervolg van zijn veroordeling door de Revolutionaire Rechtbank in 2006, niet geloofwaardig is en hij de beslissing van de Algemene Rechtbank, waarbij volgens zijn beweringen de zaak opnieuw is teruggestuurd, niet voorlegt, terwijl de Raad van oordeel is dat verzoeker wel in de mogelijkheid is dit te doen nu hij in Iran beschikt over een advocaat."

Verzoeker kreeg in september 2011 eindelijk het vonnis van 30.9.2009 vast waarbij hij zoals hij vreesde werd veroordeeld tot afhakken van de vingers en de tenen en vervolgens diende hij een nieuwe asielaanvraag in. Een vertaling van het stuk bevindt zich normaal gezien in het administratief dossier (stuk 5).

Het gaat volgens de vertaling om een vonnis uitgesproken door de revolutionaire rechtbank waarbij verzoeker wordt veroordeeld. Uit de beslissing van het CGVS van 17.4.2009 blijkt dat deze rechtbank volgens de informatie waarover het CGVS beschikt bevoegd is zich uit te spreken over 'Mohareb'. De veroordeling tot Mohareb of 'Strijder tegen God' leidt volgens het Iraanse Strafrecht tot de doodstraf of tot amputatie van de rechtersvingers en linkertenen. Het voorgelegde vonnis door verzoeker, waarvan de authenticiteit niet werd betwist door tegenpartij, lijkt de informatie van het CGVS betreffende de bevoegdheid te bevestigen. Echter, eveneens wordt door dit vonnis de initiële vrees van verzoeker bevestigd daar hij effectief werd veroordeeld tot het afhakken van vingers en tenen.

Dit vonnis is met andere woorden het ontbrekende puzzelstuk ter staving van zijn initiële asielaanvraag. Dit blijkt duidelijk uit de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juni 2010 waarin het volgende gesteld werd: (...) Dat nog geen een beslissing is genomen over een belangrijke vraag die nog aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling is een blote bewering van zijnentwege en is niet geloofwaardig (...) Het voorgelegde vonnis waarbij verzoeker veroordeeld wordt staat nu immers voorgaande bewering van verzoeker.

Ook al heeft dit nieuwe stuk in se geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure toch verkreeg verzoeker dit stuk pas zeer recentelijk zodat hij het nog maar pas kon aanbrengen.

Wij verwijzen in deze opnieuw naar artikel 32 van RICHTLIJN 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005:

(...)

Dit vonnis vormt een nieuw element of bevinding in de zin van het bepaalde in artikel 32 van de richtlijn waardoor de kans dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt aanzienlijk groter wordt gemaakt.

Een richtlijn-conforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 moet er dan ook toe leiden dat de asielaanvraag van verzoeker in overweging wordt genomen en verder wordt behandeld.

Bovendien bestaat er geen enkele andere beroepsmogelijkheid zodat verzoeker sinds hij in handen was van dit vonnis noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag moest doen. Zeker daar het om een belangrijk bewijsstuk gaat welke een gegrond asielverhaal aannemelijk maakt, is het onredelijk van tegenpartij dit nieuwe stuk niet in overweging te nemen.

Relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet:

Het vonnis veroordeelt verzoeker tot het afhakken van ledematen. De vrees of de schade is bijgevolg aangetoond zodat het nieuwe stuk relevant is.

Er is sprake van een nieuw element in de zin van een richtlijn-conforme interpretatie van artikel 51/8 van de wet zodat tegenpartij de aanvraag in overweging had moeten nemen. De situatie in Iran is bovendien op dit ogenblik zo dramatisch dat er een resolutie werd aangenomen waarin een speciale rapporteur werd aangesteld die de mensenrechtensituatie moet onderzoeken. België was zelfs één van de prominente voorstellers. Veel zal dit echter niet veranderen ter plekke aangezien Iran reeds liet weten geen onderzoeken van wie dan ook toe te laten op haar grondgebied. De bestreden beslissing schendt de in het eerste middel aangevoerde beginselen en bepalingen.

Dat het middel ernstig is."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"Het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout. Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven zoals vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940. 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat wanneer hij een tweede of latere asielaanvraag indient, hij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "(...)"

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

(...)

Verzoeker poogt vaag en summier voor te houden dat de stukken die hij heeft voorgelegd nieuwe elementen betreffen, doch hij blijft in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en aan te tonen om welke reden deze elementen als nieuw in de zin van art. 51/8 van de wet (zie hierboven) zouden moeten worden aangezien.

Verzoeker kan in zijn verzoekschrift niet dienstig weerleggen dat de faxberichten die hij voorlegt niet op een adequate manier kunnen worden beoordeeld aangezien de herkomst en de authenticiteit niet kan worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde dienomtrent terecht het volgende gesteld:

"(...) "

Verzoeker geeft toe dat het vonnis dd. 30.9.2009 in se geen nieuw stuk is, maar houdt voor dat hij dit pas zeer recentelijk kon aanbrengen.

In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

Verzoeker heeft volgens verwerende partij ook niet aannemelijk gemaakt dat hij deze documenten niet eerder kon aanbrengen. Verzoeker bewijst niet dat hij de documenten niet eerder had kunnen bekomen en voorleggen.

De voorlegging van een enveloppe dd. 31.10.2011 waarmee de documenten vanuit Groot-Brittannië zouden zijn opgestuurd, bewijst niets meer dan dat er een verzending is gebeurd aan verzoeker, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn.

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen zonder dat deze aannemelijk worden gemaakt door concrete stukken.

"De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een attest van het districtshuis en een attest van de dorpschoude, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

(...)

Deze documenten verwijzen dus naar het asielrelaas zoals verzoeker in zijn eerste asielprocedure heeft uiteengezet. Verzoeker baseert zich dus ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610)". (R.v.V. nr. 44 312 van 31 mei 2010)

Ook de vermeende schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verwerende partij laat gelden dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de vorige asielaanvragen, dewelke definitief werden verworpen.

Bij arrest dd. 2.7.2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd (in het kader van de eerste asielaanvraag), terwijl nopens de tweede asielaanvraag van 25.5.2011 een beslissing op 7.6.2011 een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag werd genomen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel van verzoeker is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond, het middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet duidelijk ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag van 7 oktober 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, waarbij verweerder concludeerde dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*, zodat de betrokken aanvraag niet in overweging wordt genomen..

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Waar verzoeker evenwel aangeeft het niet eens te zijn met de inhoud van de motieven nu hij meent dat de door hem bijgebrachte stukken wel degelijk nieuwe gegevens betreffen volgens de definitie van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voert hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

In casu blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker verschillende documenten als nieuwe gegevens naar voor bracht, doch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers grieven enkel gericht zijn tegen het motief met betrekking tot het door hem ingediende vonnis van de revolutionaire rechtbank van Shiraz van 30 september 2009.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij dit vonnis niet eerder kon bekomen en aldus niet eerder kon voorleggen. Hij verwijst vervolgens naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande zijn eerste asielaanvraag om de relevantie van het vonnis aan te tonen. Hij verwijst naar artikel 32, punt 3 en 4 van de Richtlijn 2005/85/3EG in verband met het begrip nieuwe elementen of bevindingen sinds de voorgaande beslissing ten gronde.

Verweerder motiveert betreffende dit vonnis in de bestreden beslissing het volgende:

Overwegende dat betrokkene een vonnis van de revolutionaire rechtbank van Shiraz dd. 30.09.2009 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen.

(...)

Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd.31.10.2011 voorlegt waarmee zijn documenten vanuit Groot-Brittannië opgestuurd zouden zijn geweest. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het document van de rechtbank meegegeven zou zijn geweest met iemand uit Groot-Brittannië die het vervolgens naar België opgestuurd zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders het bewijs van zijn opleiding van Basidje en Sepah Pasharan en de oproepingsbrief van zijn vrouw teruggevonden zouden hebben toen ze verhuisden, waarna het door een vriend van de betrokkene meegebracht zou zijn geweest naar Gent. Overwegende dat de bovenstaande informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden.”

Verweerder oordeelt bijgevolg dat verzoeker niet aantoonde dat hij het vonnis van 30 september 2009 niet eerder kon voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen; dat de enveloppe van 31 oktober 2011 enkel bewijst dat er een verzending naar verzoeker is gebeurd zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn en dat voor het overige de informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen. Het voorgelegde vonnis wordt daarom niet als nieuw element beschouwd in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt het motief niet door de loutere bewering dat hij dit vonnis niet eerder kon bekomen en niet eerder kon voorleggen.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatsecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangezien verweerder heeft geoordeeld dat het vonnis geen nieuw gegeven is, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen en wordt het vonnis niet onderworpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker de relevantie van het stuk tracht aan te tonen door te verwijzen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2010 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juli 2010 maakt verzoeker niet aannemelijk dat het vonnis van 30 september 2009 betrekking heeft op een feit of situatie die zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij het vonnis had kunnen aanbrengen. Bovendien wordt in het arrest van de Raad gewezen op het feit dat hij “*anno 2010*” in de mogelijkheid moest zijn concreet en precies aan te geven wat er met zijn beroep tegen de beslissing van de Algemene Rechtbank is gebeurd. De Raad achtte het ongeloofwaardig dat verzoeker geen stuk (lees vonnis) kon voorleggen in verband met zijn beroep in zijn land van herkomst en nog minder dat hij geen kennis had van een veroordeling terwijl zijn advocaat hem vertegenwoordigde tijdens de hangende procedures in Iran. Verzoeker laat ook thans na te verklaren waarom hij *anno 2010* geen kennis had van de veroordeling of het vonnis niet kon voorleggen terwijl het dateert van 30 september 2009. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker dit document “reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn asielaanvragen” is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het vonnis betrekking heeft op feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de laatste fase (7 juni 2011) in de procedure waarin hij het had kunnen aanbrengen.

Waar verzoeker wijst op de ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade aangezien het vonnis verzoeker veroordeelt tot het afhakken van ledematen herhaalt de Raad dat het vonnis weliswaar ‘nieuw’ is in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werd gebracht, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de veroordeling in het vonnis betrekking heeft op feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag of feiten die niet reeds grondig werden onderzocht en beoordeeld door de asielinstanties. Met betrekking tot de veroordeling in het vonnis baseert verzoeker zich nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het aangevoerde element (de veroordeling in het vonnis) ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in met zijn betoog aan te tonen dat het motief in de bestreden beslissing, met dat dat hij het vonnis reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen, kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene zorgvuldigheidsplicht. Hij voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“DOORDAT,

Tegenpartij ondanks de mensenrechtensituatie in Iran ten aanzien van verzoeker een verwijderingsmaatregel heeft genomen.

TERWIJL,

Indien tegenpartij het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 juni 2010, en vooral de redenering vanaf punt 2.15, grondig zou hebben ontleed dan had zij het volgende moeten vaststellen:

Artikel 51/8 van de wet beperkt de bevoegdheid van tegenpartij inzake asiel, maar legt tegenpartij geen beperkingen op wat betreft het onderzoek van een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

Er is in casu immers een risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland.

Ter staving verwijzen wij naar punt 2.15 en volgende in het arrest van 30 juni 2010 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een eventuele schending van artikel 48/4 §2 b van de wet en schending van artikel 3 EVRM onderzoekt.

De Raad stelt het volgende vast:

Verzoeker is strafrechtelijk vervolgd,

hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet heeft kunnen rekenen op een eerlijk proces,

3) hij ook niet heeft aangetoond dat hij tijdens zijn detentie werd gemarteld, en

4) hij ook niet heeft aangetoond dat hij excessief werd gestraft. Het feit dat verzoeker de toestemming kreeg om zich te laten opnemen in het ziekenhuis wijst er overigens op dat verzoeker een onmenselijke behandeling in de gevangenis niet aannemelijk kan maken.

Derhalve heeft verzoeker niet aangetoond dat hij in zijn land van herkomst, Iran, het slachtoffer is geweest van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat verzoeker actueel nog gezocht wordt en dit blijkt uit de oproepingen die aan zijn echtgenote en vader werden verstuurd en de bakkerij van zijn vader in beslag werd genomen, wijst erop dat verzoeker zich heeft onttrokken aan de normale procesgang, zijn vader borg stond voor hem in verband met de schadeloosstelling van de 2 andere juweliers en het ook de normale gang van

zaken is dat de borgfinancieel wordt aangesproken. Voorts is het meer dan aannemelijk dat bij binnenkomst in zijn land van herkomst verzoekers verleden zal worden onthuld. In de veronderstelling dat verzoeker nog een straf dient uit te zitten voor zijn betrokkenheid bij de gewapende overvallen kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat dit gegeven op zich voldoende is om te spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, temeer verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het verleden het slachtoffer is geweest van onmenselijke behandeling door zijn autoriteiten. Hij heeft niet aangetoond dat hij tijdens zijn detentie werd gemarteld.

Nu verzoeker echter een vonnis voorlegt waarbij hij wordt veroordeeld tot het afhakken van ledematen, staat vast dat er een risico op schending van artikel 3 EVRM is indien verzoeker wordt teruggestuurd naar zijn herkomstland.

Er moet naast dit vonnis in het bijzonder worden vastgesteld dat de algemene mensenrechtensituatie in Iran, op dit ogenblik zeer slecht is.

In die zin heeft het EHRM in haar arrest van 9 maart 2010 Zweden verboden tot terugbrenging van een persoon naar Iran.

In haar arrest merkt het Hof op dat:

« les autorités iraniennes ne mettent pas en détention uniquement des leaders politiques ou des personnes en vue; en Iran, tout individu qui manifeste ou s'oppose d'une autre façon au régime en place risque également d'être détenu et torturé ». (vrije vertaling: de Iraanse autoriteiten zetten niet enkel in detentie politieke leiders of geviseerde personen; in Iran loopt elk persoon die manifesteert of zich op één of andere manier tegen het régime verzet het risico te worden vastgehouden en gefolterd.)

Bovendien meent het Hof dat:

« d'après des informations provenant de diverses sources internationales indépendantes, les Iraniens qui retournent dans leur pays et ne sont pas à même de prouver qu'ils l'ont quitté en toute légalité courent un risque particulièrement élevé d'attirer l'attention des autorités ». (vrije vertaling: volgens informatie van diverse onafhankelijke bronnen, lopen personen van Iraanse nationaliteit die terugkeren naar hun land en die niet kunnen aantonen op wettige wijze het land te hebben verlaten, een bijzonder groot risico de aandacht te trekken van de autoriteiten) (perscommuniqué van de Griffier, arrest van de Kamer R.C. t. Zweden, verzoek n° 41827/07).

Dit arrest heeft ook in het parlement stof doen opwaaien in kader van vragen gesteld aan de Staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie naar aanleiding van de uitzetting van twee personen afkomstig uit Iran (Chambre des représentants - Commission de l'Intérieur - Réunion du 29 juin 2011 - Extrait du compte rendu intégral (CRIV 53 - COM 0278)).

Voor één van deze personen werd er conform het arrest tegen Zweden een opschorting uitgesproken op grond van artikel 39 van het reglement van het Hof. Tevens werd België door het Hof gevraagd een nieuwe asielaanvraag van betrokkene in overweging te nemen.

Op grond van het voorgaande moet, nu verzoeker een vonnis kan voorleggen waarbij hij wordt veroordeeld tot het afhakken van ledematen, het land illegaal heeft verlaten en het EHRM de gedwongen uitvoering naar Iran opschort, besloten worden tot een risico op schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker terug wordt gestuurd naar zijn herkomstland.

Tegenpartij is dan ook onzorgvuldig te werk gegaan in haar beslissingname daar de situatie van verzoeker en de situatie in Iran niet had mogen leiden tot een verwijderingmaatregel.

De bestreden beslissing schendt de in het tweede middel aangevoerde beginselen en bepalingen.

Dat het tweede middel ernstig is."

2.5 Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder een verwijderingsmaatregel heeft genomen, ondanks de mensenrechtensituatie in Iran. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een verwijderingsmaatregel werd genomen. De bestreden beslissing is beperkt tot de 'weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag'. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, noch een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht (RvS 5 oktober 2010, nr. 215.574).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN